

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1106/2015
08.07.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић, Божидара Вујичића, Споменке Зарић и Снежане Андрејевић, чланова већа, у парници тужиље В.Ј. из К., чији је пуномоћник Л.П., адвокат из К., против туженог Здравственог центра у Кладову, чији је пуномоћник М.Т., адвокат из К., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3583/14 од 13.11.2014. године, у седници одржаној 08.07.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3583/14 од 13.11.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3583/14 од 13.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 71/13 од 14.05.2014. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан тужени да тужилји на име разлике између припадајуће и исплаћене плате по основу накнаде штете плати износе ближе одређене у изреци пресуде; ставом другим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиље надлежном Фонду пензијског и инвалидског осигурања, Заводу за здравствено осигурање и Националној служби за запошљавање израчуна и уплати разлику до пуног износа доприноса за период од 01.05.2009. године закључно са 31.07.2010. године, а према износима досуђеним у ставу првом изреке пресуде; ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилји на име парничних трошкова плати 39.800,00 динара са каматом од 22.05.2014. године.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3583/14 од 13.11.2014. године ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Неготину, Судска јединица у Кладову П1 71/13 од 18.03.2014. године у ставу првом и другом изреке; ставом другим изреке,

преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у трећем ставу изреке тако што је обавезан тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка од 100.538,00 динара са каматом од 13.11.2014. године. Допунским решењем истог суда Гж1 3583/14 од 16.04.2015. године обавезан је тужени да тужили накнади трошкове парничног поступка од 18.000,00 динара са каматом од 13.11.2014. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одлучујући о ревизији туженог применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оци Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, побијаном пресудом одлучено је о захтеву тужиле, која је у радном односу код туженог на пословима стоматолошке сестре, за накнаду штете због мање исплаћене зараде за период од маја месеца 2009. године закључно са јулом 2010. године. Међутим, уз ревизију, тужени је доставио пресуде у којима је одлучивано о накнади штете због мање исплаћене зараде запослених у стоматолошкој служби при домовима здравља, али за ранији период, односно период пре маја 2009. године. Како у приложеним пресудама није одлучивано о захтевима запослених за накнаду штете због мање исплаћене плате у истом временском периоду као и у овој парници, то значи да нема идентичне чињеничне и правне ситуације у којој су судови доносили различите одлуке. Стога нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер нема потребе за уједначавањем судске праксе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета

спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој парници поднета је 12.02.2013. године, са захтевом за накнаду штете због мање исплаћене плате у укупном износу од 182.758,33 динара, што је вредност предмета спора.

Како вредност предмета спора не прелази законски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то значи да ревизија туженог није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, на основу члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**